

Kapitola 1. Božia Prítomnosť

Preložil a vyčáčkval Julu pre českú & slovenskú on-line skupinu <hawkins.support>.

Editované Julom 26mar2022.

Dr. Dávid R. Hawkins, Kniha 2: 'Okno Ja-Bytia, Pred Ktorým Nie Je Nič Zatajené'

DRH používa neobvyklú štylizáciu, v kombinácii s ním vymyslenými slovíčkami, a pozície slov v jeho vetách vyjadrujú ich závažnosť. Z dôvodu zachovania tohto DRH zámeru, Julo sa rozhodol byť mu verný, a preklady pripomínajú spleť neštandardných štylizácií, a nesprávnej interpunkcie, použitej na oddelenie viacnásobných myšlienok v jedinej vete. Keby sa bol DRH chcel vyjadrovať ináč, tak by to bolo ináč, a Julov preklad by sa dal čítať ako beletria. Pri čítaní, namiesto tvrdenia si 'to nesedí', Julo doporučuje klásť si otázku „Čo je potrebné vo mne zmeniť, aby mi to sedelo?“ Julove subjektívne študijné pomôcky sú v {...}.

Prvá časť

BOŽIA PRÍTOMNOSŤ

.1.1. (z 31) *Príbeh Osvietenia z dnešnej doby: Jeho náhly nábeh, nahradenie všedného vedomia Nekonečným Uvedomením, a premena zo všedného ja, do Ja-Bytia, pomocou priazne od Božej Prítomnosti.*

KAPITOLA 1

Prolog

.1.2. Roky {, ozaj desiatky rokov} vnútorného zápasu, útrap a zdanlivo márneho duchovného úsilia napokon vyvrcholili do stavu číreho zúfalstva. Dokonca ani ústup do ateizmu {, čo je popieranie a pochybnosti o existencii Boha,} nepriniesol úľavu od ustavičného hľadania. Rozum a intelekt boli príliš vetché na monumentálnu úlohu nájdenia vrcholnej pravdy. Samotná myseľ bola privedená do koncovej, mučivej a drvivej porážky. Dokonca aj vôľa bola utlmená. Vnútorň hlas vtedy {v hlbokom, vrcholnom, záverečnom, a nekonečnom vzdaní sa} skríkol: „[Ak existuje Boh, pýtam si od Neho pomoc.](#)“

.1.3. Následne všetko ustalo a zmizlo v {ničote} zabudnutí. Mysle a všetok pocit všedného ja zmizli. V ohromujúcom okamihu bolo všedné ja nahradené nekonečným, všezahrňujúcim Uvedomením, ktoré bolo sálavým, završeným, úplným, tichým, a nehybným, ako sľúbená podstata Všetkého-Čo-Je. Skvostná veľkoleposť, nádhera a mier Božskosti vyšli do popredia. Táto Božkosť bola od všetkého nezávislá, završená, časovo nekonečná, dokonalá, bolo to Ja-Bytie prejaveneho a neprejaveneho, Vrcholná-Božia-Podstata, a tak sa začala {, teraz už u bývalej osoby 'ja', Božia Prítomnosť} ...

Božia Prítomnosť {DRH opisuje 'pohľad' na svet z úrovne vedomia Ja-Bytia}

.1.4. Dôverné Ticho presakuje všetko okolie, a samotný pohyb sa spomaľuje až do zastavenia. Všetky veci vyžarujú narušivú čulosť. Každá vec si uvedomuje všetky ostatné. Oslňujúca črta tejto žiarivosti je svojou povahou ohromujúco Božská. Úplne všezahrňujúco začleňuje všetko do svojej úplnej Jednoliatosti, takže všetky veci sú vzájomne prepojené, v komunikácii, a v súladnej súhre, prostredníctvom Uvedomenia a zdieľania základnej črty samotnej podstaty existencie.

.1.5. Božia Prítomnosť je jednoliatou Sústavnosťou, ktorá úplne {, všezahrňujúco,} vyplňa to, čo sa predtým, všedným dojmom vnímania, javilo ako prázdny, pustý priestor. Toto vnútorné Uvedomenie nie je odlišné od Ja-Bytia; presakuje podstatou všetkého. Uvedomenie, si je vedomé svojho uvedomovania si, a všadeprítomnosti. Existencia, a jej prejav, ako aj vo forme, aj bez formy, je Boh, a prevláda rovnako vo všetkých predmetoch, osobách, rastlinách, i zvieratách. Všetko je {súladne} zjednotené Božskou Existenciou.

.1.6. Presakujúca Podstata zahrňa všetko, bez výnimky. Zariadenie v miestnosti je rovnocenné s kameňmi či rastlinami, vo svojej dôležitosti alebo významnosti. Nič, nie je vylúčené zo Spolupatričnosti, ktorá zahrňuje všetko, je úplná, završená, a nič jej nechýba {, nič nepotrebuje}. Všetko má rovnakú hodnotu, pretože jedinou ozajstnou hodnotou je Božskosť existencie.

.1.7. To, čo je Ja-Bytie, je úplné a završené. {Je nelokálne, teda} v rovnakej miere je všade prítomné. Nieto potrieb, túžob, či nedostatku. Ani nedokonalosť, a ani nesúlad, nie sú možné, a každý predmet sa vyníma ako umelecké dielo, čoby časť sochy, a to v dokonalej nádhere a súladnej súhre. Svätosť všetkého Tvorenia {, nie Stvorenia, čo je v náboženstve bežne zaužívaný, ale nepresný a zavádzajúci slovný tvar, ktorý umiestňuje 'činnosť' Boha do minulého času ako 'Stvoriteľa', ako napríklad vo vete „Boh stvoril svet“} je úctou vlastnou všetkému a {prejavovanou} ku všetkému ostatnému. Všetko je presiaknuté majestátnosťou, a všetko je nemé od úžasu a bázne. Zjavenie {sa Podstaty Všetkého-Čo-Je} navodzuje nekonečný Mier a klúd.

.1.8. Letmý pohľad na telo odhalí, že mu patrí také isté miesto ako všetkému ostatnému – bez majiteľa a nevlastnené nejakým jednotlivcom, rovnaké ako nábytok alebo iné predmety, a proste časťou Všetkého-Čo-Je. Nič o tele nie je osobné, a nie je s ním stotožňovanie sa. Spontánne sa pohybuje, správne si vykonáva svoje telesné funkcie, a bez námahy chodí a dýcha. Samo sa udržuje v chode, a jeho činnosti sú určované a uvádzané do chodu Božou Prítomnosťou. Telo je jednoducho 'ono', rovnajúce sa každej inej 'veci' v miestnosti.

.1.9. Keď ho iní ľudia oslovujú, hlas z tela {spoločensky} primerane odpovedá, ale to, čo v diskusiách počuje, rezonuje na vyššej významovej úrovni. Hlbší a závažnejší význam je odhaľovaný každou vetou. Všetka komunikácia je teraz chápaná na hlbšej úrovni, skoro ako keby každá, jednoducho znejúca otázka, bola v skutočnosti existenčnou otázkou, a prehlásením o samotnom ľudstve. Z povrchného pohľadu znejú slovné vyjadrenia plytko, ale na hlbšej úrovni nesú značné duchovné dôsledky.

.1.10. Telo, o ktorom každý predpokladá, že som to 'ja', ku ktorému hovoria,

dáva primerané odpovede. Toto je samo o sebe podivné, pretože vôbec sa nevyskytuje nejaké 'ja' pridružené k tomuto telu. Ozajstné Ja-Bytie je neviditeľné, a nemá umiestnenie v priestore. Telo rozpráva a odpovedá na otázky súbežne na dvoch {odraza} prebiehajúcich úrovniach odraza.

.1.11. Umlčaná Tichom Božej Prítomnosti, myseľ je ticho a bez slov. Vyobrazenia, náhľady, alebo myšlienky sa nevyskytujú. Nieto toho, kto by ich myslel. Keďže nie je prítomná osoba, nieto ani mysliteľa, ani konateľa. Všetko sa deje samo od seba, ako výraz Božej Prítomnosti.

.1.12. Pri všedných stavoch vedomia prevláda zvuk nad pozadím ticha, a nahrádza ho {, toto ticho zvukom}. Na rozdiel od toho, v Božej Prítomnosti, sa deje pravý opak. Hoci zvuk je postrehnuteľný, je ale v pozadí. Ticho prevláda, takže ticho nie je prerušované alebo vytláčané zvukom. Nič nenarušuje jeho klud a nič sa nemotá do jeho mieru. Aj keď sa pohyb vyskytuje, tak nenarušuje nehybný klud, ktorý je mimo {pohybu}, ale pritom v sebe pohyb zahŕňa, {podobne ako tiché javisko, na ktorom je zvuk a pohyb hercov}. Zdá sa, ako keby sa všetko pohybovalo spomalene, pretože nieto času {, čas neexistuje}. Je iba sústavný stav Teraz {, čo v celej knihe rozumej Sústavnosti}. Nieto ani udalostí, a ani sa nič nedeje, pretože všetky štarty a zastavenia, všetky počiatky a konce, sa vyskytujú iba v dualistickom vedomí pozorovateľa. V ich neprítomnosti {, v neprítomnosti zdanlivých počiatkov a zakončení,} sa nevyskytuje chronologická {, teda časová} následnosť udalostí, ktoré treba popísať alebo vysvetliť.

.1.13. Namiesto myšlienkovitosti je prítomné sebaodhaľujúce poznanie, ktoré udeľuje úplné {, všezahrňujúce} pochopenie, a {ktoré} je samovysvetľujúce svojou sebaaprejavujúcou sa podstatou. Je to ako keby všetko mlčky rozprávalo, a predkladalo sa vo svojej celistvosti, svojou absolútnou nádherou dokonalosti. Robiac to, {všetko} prejavuje svoju vznešenosť, a odhaľuje svoju prirodzenú neoddeliteľnú Božskosť.

.1.14. Presakovanie Božej Prítomnosti pomedzi úplnosť a podstatu Všetkého-Čo-Existuje je skvostné vo svojej jemnosti, a jej dotyk ako keby roztápal. Vnútorne Ja-Bytie je jeho samotnou podstatou. Vo všednom {pociťovaní} sveta, sa dá vecí dotýkať {, ich chápať,} iba povrchno, ale v Božej Prítomnosti je to práve všetkého najvnútornejšia podstata, ktorá pretkáva každú inú vec. Tento dotyk, ktorý je Božou Rukou vo svojej nežnej jemnosti, je zároveň prejavom a sídlom nekonečnej moci. Pri jeho styku, s vnútornou podstatou všetkého, si človek uvedomuje, že Božia Prítomnosť je {neustále} pociťovaná každou inou vecou, predmetom, či osobou.

.1.15. Moc tejto jemnosti je neobmedzená, a pretože je úplná a sústavne prítomná, opozícia nie je možná. {Táto moc} presakuje Všetkým-Čo-Je, a z jej moci vzchádza samotná existencia, ktorá je aj touto mocou tvorená, a aj ňou zároveň držaná pokope. Tá moc je prirodzene vlastnou črtou Božej Prítomnosti, a jej prítomnosť je podstatou samotnej existencie. Je rovnako prítomná vo všetkých predmetoch {, v živých, aj v neživých tvaroch}. Prázdnoty nieto nikde, pretože Božia Prítomnosť vyplňa všetok priestor, a {tak isto aj} všetky predmety v ňom. Každý list {na rastlinách} zdieľa radosť z Božej Prítomnosti.

.1.16. Všetky veci sú v stave nemej radosti z toho, že ich vedomie je prežívaním Božskosti. Spoločná pre všetky veci je nemenná, stále sa vyskytujúca vďačnosť za to, že boli obdarované darom prežívania prítomnosti Boha. Táto vďačnosť je prostriedkom, ktorým je vyjadrované uctievanie. Všetko, čo je tvorené a teda 'má existenciu', sa zdieľa v odzrkadľovaní slávy Boha.

.1.17. Ľudské stvorenia ako keby nabrali celkom iný energetický plášť/auru. Spoločné Ja-Bytie vyžaruje cez oči všetkých. Táto žiarivosť vychádza z tváre každého človeka; každý je rovnako nádherný.

.1.18. Najťažšie sa dá opísať vzájomný styk medzi ľuďmi, ktorý sa presúva do inej komunikačnej úrovne. Medzi všetkými je zrejmá láska. Ich rečový prejav sa však {z pohľadu úplnosti Ja-Bytia} zmenil, takže všetky rozhovory sa stali láskyplnými a mierumilovnými. Význam počutých slov nie je taký istý, než aký počujú ostatní. Je to ako keby tu prebiehali {, boli zapojené,} dve rozličné úrovne vedomia, vychádzajúce z rovnakého scenára formy a pohybu; hovorené sú dva rozdielne scenáre, za použitia rovnakých slov. Samotné významy slov sa pretvorili do inej roviny, Ja-Bytím všetkých zúčastnených, a komunikácia porozumenia {, sa odohráva,} je na vyššej úrovni. Zároveň je jasné, že všedné ja ľudí si nevedomujú komunikáciu, súbežne odohrávajúcu sa s ich {, a medzi ich,} Ja-Bytiami. Ľudia sú ako keby zhypnotizovaní {do stavu}, v ktorom veria v naozajstnosť Skutočnosti všedného ja, ktoré jednoducho nevedomky hrá scenáre či role, tak ako vo filme.

.1.19. Neberúc do úvahy všedné ja, Ja-Bytia sa navzájom oslovujú priamo, a zdá sa, že všedné ja ľudí si nevedomujú túto prebiehajúcu konverzáciu na vyššej úrovni. Zároveň ľudia intuitívne cítia, že sa deje niečo odlišné od všedného. Vedomá účasť Ja-Bytia vytvára energetické pole, ktoré ľudia pociťujú mimoriadne príjemne. Je to práve toto energetické pole, ktoré robí zázraky, a uvádza udalosti do súladnej súhry, a to spolu s pocitom mieru pre všetkých, ktorí ho zažijú.

.1.20. Návštevníci, ktorí precestovali veľa kilometrov, aby {mi} kládli otázky, zrazu v prítomnosti tejto aury vedeli odpovede, ktoré prišli vďaka {ich} vnútornému pochopeniu, ktoré urobilo ich pôvodné otázky bezpredmetnými. Došlo k tomu preto, lebo Božia Prítomnosť pretvorila {, pozmenením uhla pohľadu,} mylnú predstavu {naozajstnosti} 'problému', a tým spôsobila jeho zmiznutie.

.1.21. {Fyzické} telo pokračovalo vo svojom fungovaní, a odzrkadľovalo zámery prenášané prostredníctvom vedomia. Záujem o pokračovanie {života} fyzického tela nebol ktovieaký, a bolo jasné, že telo je vlastne vlastníctvom vesmíru. [{Fyzické} telá a predmety vo svete odzrkadľujú nekonečné variácie a sú bez nedokonalosti. Nič nie je lepšie alebo horšie ako čokoľvek iné, a ani nemá rozdielnu hodnotu alebo dôležitosť.](#) Črta dokonalej sebatotožnosti {, dokonalého splynutia,} vyjadruje prirodzene vlastnú hodnotu Všetkého-Čo-Existuje, ako rovnocenné prejavy vrodenej Božskosti. Nakoľko {to, čo všedné ja považuje, že} sú 'súvislosti' {je len} náhľadom dualistického myšlienkového pozorovania, v Skutočnosti nieto 'súvislostí'. Všetko jednoducho 'je', a prejavuje bytie svojej existencie.

.1.22. Obdobne, bez vloženia sa aktívneho pozorovateľa, s jeho vrozeným vyhodnocovaním myšlienok, nieto ani zmien, ani pohybu, ktoré by bolo treba

vysvetliť alebo popísať. Každá 'vec' sa proste vyvíja ako prejav svojej Božskej podstaty. [Vývoj {=evolúcia} sa preto odohráva ako prejavovanie sa vedomia](#), a to tak, že berie prejav z vyšších energetických abstraktných úrovní do nižších, viac vyhranených forem a nakoniec do fyzického, hmotného {prejavu}. Tak sa Tvorenie prejavuje z abstraktného nezobrazeného, cez postupné formy, do posledného energetického profilu, a potom do konkrétneho hmotného {prejavu}. Moc na prejavenie sa formou, je prejavom Božskej všemohúcnosti, ako sústavne prebiehajúce Tvorenie.

.1.23. Tvorenie je Prítomnosť {, momentka každého okamihu} a Terajšok. Tento Terajšok je sústavný {, teda spojitá, kontinuálna, záležitosť, na rozdiel od diskretnej, rozsekanej, ako je napríklad predstava odvíjania sa oddelených okamihov}, takže počiatky a konce nie sú možné. Zviditeľnenie, či samotný hmotný prejav, je iba zmyslovým výtvorom, a nie je potrebnou podmienkou pre existenciu, ktorá {, táto existencia,} je sama o sebe bezformálna, avšak prirodzene vlastná každej forme.

.1.24. Pretože všetko je v neustálom procese Tvorenia, znamená to, že všetko je prejavom Božskosti, ináč by to nemalo spôsobilosť vôbec existovať. Rozpoznanie toho, že všetko, čo existuje, odzrkadľuje Božskosť Tvorenia, je {dôvodom}, prečo si {všetko} zasluhuje rešpekt a úctu. To vysvetľuje [úctu k duchu vo vnútri každého živého tvora a k prírode](#), čo je typické v mnohých kultúrach.

.1.25. Všetky vedomé tvory sú si rovné. [Iba hmotný prejav podlieha zániku, pričom Podstata je nedotknutá, a udržiava si možnosť opätovne sa prejaviť v hmotnej podobe](#). Podstata je ovplyvniteľná iba silami samotného vývoja. Vzchádzanie hmotnej formy z Podstaty je ovplyvňované výskytom toho, čo už vo forme je. Obsah {už} hmotne prejaveneho preto môže napomáhať Podstate k {ďalšiemu} prejavu do formy, alebo {podmienky pre ďalší} prejav nemusia byť priaznivé, závisiac od okolností. Dalo by sa povedať, že Tvorenie napĺňa svoje vlastné vnútorné Božské pokyny alebo tendencie. Tradične sa táto tendencia nazýva [údelom](#), {definícia:} čo je {vlastne} odvíjanie možností, a odzrkadľovanie už skôr jestvujúcich pomerov (klasické 'Guni' v Sanskrite, a to *radžas* (činnosť), *sattva* (vedenie), *tamas* (odporovanie)). Takže človek môže ovplyvňovať okolnosti tak, aby zvýšil pravdepodobnosť prejavu sa želaných možností. Prostredníctvom voľby, ľudské vedomie môže ovplyvňovať výstupy {dianí}, ale moc Tvorenia je Božou výsadou.

.1.26. Povaha Tvorenia, ktoré je mimo času, priestoru, a príčinných súvislostí, je samoodhaľujúca, a predkladá sa vedomiu Uvedomenia ako dar Božej Prítomnosti. Všetky veci sú z vlastnej prirodzenosti sväte Božskosťou svojho stvorenia. [Keď sa zanechá kritizovanie a posudzovanie {, plynúce z} dualistických dojmov vnímania, odhalí sa absolútna dokonalosť a nádhera všetkého](#).

.1.27. Umenie má snahu zachytiť tieto okamihy Uvedomenia tým, že zoberie jeden časový okamih a zmrazí ho v umeleckej fotografii alebo v soche. Každá momentka zobrazuje dokonalosť, ktorú možno oceniť iba vtedy, keď je jednotlivá momentka izolovaná od skreslenia {vymysleného} navrstveného príbehu. Dráma každého okamihu existencie sa uchová, keď umenie daný okamih uchráni pred zánikom {do nasledujúcej z} premien hmotnej formy, nazývanej história. Prirodzene vlastná nevinnosť

každučkého okamihu je zrejmá vtedy, keď sa tento okamih vytrhne z {nami vymysleného} rámca, uvrhnutého na chronologickú postupnosť {nami} zvolených okamihov, z ktorých následne vyrastá {náš} 'príbeh'. Po vytvorení príbehu dualistickou myslou, táto vnáša pojmy 'dobré' alebo 'zlé'. Lahko si je možné všimnúť, že dokonca aj pojmy 'dobré' alebo 'zlé' odzrkadľujú vo svojom vzniku to, čo sú ozaj jednoducho iba ľudské túžby. [Ak si niečo prajeme, stáva sa to 'dobrým', a ak si to neprajeme stáva sa to 'zlým'. Ak sa z pozorovaného odstráni ľudská súdnosť, jediné čo ostane k povšimnutiu je, že forma sa sústavne vyvíja](#) {, všedným ja nepresne nazývanou} ['zmenou', ktorá z vlastnej prirodzenosti nie je ani žiaduca a ani nežiaduca.](#)

.1.28. Všetko prejavuje svoje {pretrvávajúce a stále prítomné} vrodené možnosti, {ktorých prejav je} určený{:} ich vlastnou podstatou, a prevládajúcimi okolnosťami. Nádherou všetkých vecí je, že práve naozajstnosťou svojej existencie prejavujú slávu Božieho Tvorenia ako {fakt} samotnej existencie. Z titulu toho, že jednoducho 'je', každučká existujúca vedomá a nevedomá vec napĺňa Božiu Vôľu. Je to práve vďaka Božiemu zámeru, že {definícia:} [sa neprejavené stáva prejaveným; tento proces, ktorého sme svedkami, nazývame Tvorenie.](#)

.1.29. Pretože povaha Tvorenia nie je všednému vedomiu zrejmá, myseľ vyrába rozpaky zo zdanlivo neriešiteľných situácií, ktoré nemajú odpovede, napríklad, ako môže 'dobrý' Boh dovoliť tak veľa 'zlého'. {Ak sa povznesieme} nad dualistické dojmy vnímania, a svojvoľného škatuľkovania {, a vyhodnocovania} prejaveného, nieto ani dobrého ani zlého, vyžadujúceho si vysvetlenie, pričom je možné vidieť, že [vesmír sám o sebe je neškodný. Ľudská myseľ si vyrába svoje scenáre cieľov a túžob, a udalosti sú s nimi buď v súlade alebo nie sú.](#) Oboje, tragédia aj víťazstvo, sa vyskytujú iba v rámci obmedzenosti dualistickej mysle, a vlastne nemajú {mimo mysli a jej myšlienkovitosti} nezávislú {, samo-stojacu Naozajstnosť,} Skutočnosť. Všetko na tomto svete ako keby vzchádzalo a potom sa rozplývalo v rámci obmedzenosti dojmov vnímania. Nakoľko Skutočnosť je mimo času, priestoru a formy, je nepodstatné, že nejaká 'vec' alebo 'osoba' existuje zlomok sekundy alebo tisíce rokov. Takže zápas {po}žiť {si} o niekoľko rokov dlhšie, alebo dokonca o zopár okamihov, pripadá ako planá mylná predstava, pretože existencia nie je vôbec prežívaná v rámci času.

[Tento okamih je jedinou Skutočnosťou, ktorú prežívame;](#)

[všetko ostatné je iba abstrakciou a myšlienkovou konštrukciou {, vytváraním 'udalostí', ktoré sa 'stali pred sekundou', alebo sa 'stanú za sekundu' – čiže nie v Sústavnom Teraz.}](#) Preto človek vlastne vôbec nemôže žiť sedemdesiat rokov; iba tento presný, prchavý okamih je možný.

.1.30. V skutočnosti neduálnosti je všetko završené {, úplné,} a {chcenie,} túžba je nahradená oceňovaním {si Božskosti tohto stavu a všetkého v ňom, čo zahrňuje aj 'seba'}. Pri tom, ako sa život vyvíja, každá živá vec, v ktoromkoľvek danom okamihu, je úplným vyjadrením prejavovania svojich možností. Motivácia ako taká zmizne, a činnosť prebieha ako časť procesu uskutočňovania možností. Preto za činmi nieto konateľa. Namiesto toho je v každom okamihu {prítomný} pocit završenosti, a úplného naplnenia. Pôžitok z fyzických potrieb pochádza zo samotnej

činnosti. Chuť na jedenie, napríklad, vzchádza z činnosti jedenia, bez predchádzajúcej túžby po ďalšom súde. Ak je jedenie prerušené, nieto pocitu straty. Radost' zo života vyviera zo {samotnej} vlastnej existencie v každučkom okamihu, a uvedomovanie si sústavnej dokončenosti je črtou radosti z existencie.

.1.31. Úplnosť Jednoliatosti Všetkého-Čo-Je nie je možné 'zažiť'. Namiesto toho je ju možné spoznať iba tým, že sa ňou človek stane. 'Ja' z Ja-Bytia je Božím Okom, ktoré svedkuje vzchádzanie Tvorenia ako Teraz {, teda Sústavnosti}. Postupná časová následnosť {dianí} je mylná predstava {, ilúzia jej naozajstnosti,} vytvorená zdanlivosťou vnímania 'ja' z ega, {ktorá vytvára, a teda} čo je uhlom pohľadu spracovávaní nelokálneho na lokálne, nelineárneho na lineárne, Spolupatričnosti do separátnych prvkov. Zdanlivosť vnímania je okom ega, ktoré pri prevode nezažiteľnej Nekonečnosti do zažiteľnej Konečnosti vytvára zdanlivosť vnímania času, miesta, trvania, rozmeru, polohy, formy, obmedzenia, a špecifickosti.

KONIEC (Book 2, Kapitola 1) B2K1

Následujúci časť: Kapitola 2. Opätovné zaradenie sa do všedného života